

[Alfred Jensen.]

af fuld grundskyld, var problemet klaret. Herfor er der ikke leveret en smule bevis. Alt det, vi her har diskuteret, godtgør tværtimod, at der er mangler, endda overmåde store mangler ved denne teori.

Vi står over for de uheldige virkninger af en lovgivning om byudviklingsplaner, som mit parti var tilhænger af; blot ønskede vi, at man sikrede sig, at grundejerne ikke skulle kunne udnytte den monopolstilling, de fik, men georgisterne nærede dengang ingen betænkeligheder ved at give dem denne monopolstilling; de mente, det hele var klaret med den eksisterende grundstigningsskyld. Derfor synes jeg, man både bør diskutere og undersøge dette lovforslag ud fra andre grundsatninger end dem, den højtærede indenrigsminister bygger sit forslag på.

Jeg var vældig glad for at høre, at ministeren erkender, at vurderingerne ikke er helt korrekte. Jeg er sådan set også tilfreds, når han siger, at hvis de ikke bliver bedre, så må man tage fat på dem på en anden måde; men jeg ville faktisk hellere have haft, at man havde draget denne konsekvens på et tidligere tidspunkt, for den diskussion, vi her fører om vurderingerne, har vi ført for mere end 10 år tilbage.

Også dengang var man klar over, at der var noget i vejen med vurderingerne, men måske, sagde man, var det ikke så helt galt, og så kunne man jo se engang i fremtiden. Nu ved vi, at det er helt galt, men der er ikke sket noget som helst for at rette forholdet op, og derfor ved jeg ikke, hvor megen vægt man skal lægge på udtalelsen om, at hvis det ikke bliver bedre, vil man tage problemet op.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg nærer ingen illusioner om, at man kan klare disse problemer, hvis man ikke totalt ændrer det foreliggende lovforslag. Hvis man bare ændrer lidt hist og her, løser det ikke de vanskeligheder, befolkningen i byerne står over for, og i de områder, hvor der vil blive tale om bymæssig bebyggelse

fremefter. Vi vil fortsat have de vanskeligheder og kan blive ved at diskutere, hvad der vil være bedst for løsningen af disse spørgsmål: privateje eller samfundseje. Jeg nærer ingen tvivl om, at tanken om samfundseje vil sejre i det lange løb.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Det ærede medlem hr. Poul Møller havde vist i nogen grad misforstået mine bemærkninger angående ekspropriation. Jeg sagde udtrykkeligt, at jeg ønskede det ikke, men at man nu fra kommunistisk side havde peget på det som en mulighed, at vi fra regeringspartiernes side havde stillet vore forslag, og at vi nu faktisk ventede på, hvad de to oppositionspartier tænkte sig at gøre. Det var det, som jeg sagde i den anledning.

Så mente det ærede medlem, at de store jordejere jo, hvis de havde penge, kunne blive liggende med jorden, selv om den blev vurderet op, medens de små parcelhusejere ville komme i klemme og blive tvunget til at gå fra deres jord. Dér er forholdet netop dette, at efter lovforslaget gælder de samme fritagelsesregler og henstandsregler med hensyn til grundværdistigning, som gælder i loven om grundstigningsskyld, og derfor bliver netop de mindre parcelhusejere for så vidt gunstigere stillet end dem, der ligger med store jordarealer. Efter § 1, punkt 8, i lovforslaget om grundstigningsskyld, der forhandlede i går, ligger grænsen jo ved 7 000 kr., og hvis den overskrides, træder forhøjelserne i kraft. Den grænse vil selvfølgelig meget hurtigere overskrides af dem, der ligger med store grundarealer, end af dem, som har en ganske lille parcel kun til eget brug.

Men naturligvis kan jeg ikke benægte, at hvis en eller anden rigmand ønsker at ligge med et stykke jord, så forhindrer denne lovgivning ham ikke i at gøre det. Hvor længe han så vil blive ved med det, når han ikke har nogen indtægt eller nytte af denne jord, er en anden sag.